

Виктор и Слона

(щафетна приказка, разказана от Перса и Сестра Аркансил)

Част Първа, разказана от Перса

Виктор, Слона и Хаваите (включва раци)

Нероденият Виктор се протегна мързеливо и се завъртя , не пропускайки да бие два шута така, че корема на майка му леко подскочи.

Доктора , който вече държеше скалпела забеляза това движение и доволно се усмихна .

Виктор усети, че някой го е хванал здраво и го тегли нагоре . За негов ужас топлатата вода в която си живееше блаженно месеци наред остана някъде и той увисна, треперейки в ръцете на Доктора . Липсата на вода така го ядоса, че той изкрещя .

Всичко е наред- каза Доктора - чудесно, здраво момченце !

Но за бебето Виктор, това никак не беше наред. Не стига , че нямаше вода и трябваше да диша някакъв спарен въздух, но трябваше да изтърпи рязането на пъпната връв и суетенето около това , после го мериха , теглиха, дори го боцнаха по петата и най после го увиха в някакви парцали, от което поне му стана топличко, почти колкото във водата. Но водата си е Вода, нищо не можеше да я замести. Недоволството от новия си статут Виктор изразяваше крещейки с пълен глас .Кой знае колко щеше да продължи този крясък ако не беше Мама, която го взе, гушна го и той потъна в една вълшебна мекота , която ухаеше на мляко. Мляко наистина имаше и това вече донякъде можеше да замести Водата . Въпреки това Виктор разбра , че спокойното, безгрижно и мързеливо съществуване беше приключило и вече беше в един нов свят- шумен, неспокоен, непознат, истинска антиутопия (беше чул някъде тази дума).. и все пак любопитството му да го опознае беше огромно. Възщност, първия човек с когото се запозна, още преди да се гушне в млечната мекота на Мама , беше Тати. Тати изпитателно го разгледа отвсякъде , изглежда, остана доволен и кой знае защо го нарече ШМИРГЕЛ. Малко по късно се появи Баба Скорпа и дядо Венц. Баба Скорпа беше от ония баби, дето непрекъснато се тревожат за нещо и след като се увери, че Виктор има глава, карака , уши, очи и всичко останало от което има нужда човек, се успокои , разбира се, за кратко .Дядо Венц беше друга работа - той единствен, предварително знаеше всичко и дори се опитваше да предсказва събитията .

След няколко побъркани дни в болницата, една сутрин Тати настани малкия Виктор на задната седалка на колата, в специално купен за него карсит, мърморейки, че би могъл да го занесе до вкъщи и на ръце, но тъпите закони трябвало да се спазват. Мама седна до него и след няколко минути си бяха вкъщи. Виктор разсеяно огледа това Вкъщи и първото нещо, което видя беше Слона. Спомни си, че Мама го купи още когато той беше мъничко бебе и си живееше блаженно в корема ѝ. На другата сутрин Баба Скорпа дойде и започна да навира Слона в лицето му, пеейки някаква песеничка от която ставаше ясно, че Слона бил приятел на Виктор.

Какъв приятел? Този Слон приличаше повече на шарено джудже, а не на истински Слон. Но Баба Скорпа не се умори да навира в лицето му, месеци наред това нещастно джудже. Един ден Виктор не издържа, замахна с ръка и така нареченият Слон падна между стената и леглото му. Баба Скорпа се беше отнесла нанякаъде и не видя какво последва.

"Край- въздъхна Виктор - отървах се от това досадно джудже " и потъна в дълбок сън

"Хайде, ставай Джуги ". Това, беше последното име, което Мама му беше измислила. Той отвори очи и...Ъх, ЧУДЕСА до него не стоеше Мама, а един огромен Слон!

"Ъх, ъх.. ти ли говориш?" - попита Виктор.

"Аз, разбира се" - отговори Слона. "Много съм ти благодарен, че ме избави от Магията. Аз бях омагьосан и превърнат в това подобие на Слон, но ти дръпна опашката ми, когато ме захвърли и Магията изчезна. Сега съм пак нормален, здрав и умен Слон и ти предлагам едно пътешествие, което много ще ти хареса"

"А, Вода ще има ли?" - попита Виктор.

"Ще има, разбира се, аз не съм обикновен Слон, мога да летя, да плувам и да правя чудеса с моя хобот "

И той наистина повдигна хобота си, завъртя го на кълбо, после го разтвори леко, хвана Виктор и го сложи на главата си.

"Хвани се за ушите ми и не се страхувай от нищо, Джуги "

Слона отново зави хобота си на кълбо, нададе някакъв тропетен звук, затресе се, копитата му заскърцаха и плавно полетя нагоре. Виктор се беше хванал здраво за ушите му, а очите му бяха широко отворени. Такова нещо той не беше и

сънувал! Първо прелетяха ниско над зелената голфна ивица до тях и после Слона внезапно се устреми нагоре и напред. Гледката беше зашеметяваща, а скоростта на летене космическа. След неопределено време Виктор вече не виждаше земята, бяха потънали в самите облаци. Почти беше готов да каже на Слона, че това летене в облаци е доста скучна работа, но в този момент Слона му съобщи, че са съвсем близо до Хаваи. Приземяването стана леко и плавно, почти като излитането. Слона пак го хвана с хобота си и бавно го сложи на зелената трева.

Хаваи! Виктор беше слушал Мама и Тати да си говорят за това място, но действителността беше омайваща!

Още докато се приземяваха, той видя безкрайния син Океан, пясъка и палмите до него. Целият настръхна, предвкушвайки предстоящото удоволствие. Имаше и хотели, но те никак не го интересуваха. Водата, Водата беше съвсем близо до него и той с всичка сила се затича на там крещейки любимото си "Дигадага Дуууу!" когато силно се радваше на нещо.

"Чакай, Джуги - извика Слона след него - ще се удавиш, за едното нищо" Виктор си помисли, че някой му слага спасителен пояс около коремчето, но всъщност това беше хобота на Слона. В следващия миг и двамата плюснаха във водата. От това плюсване изригнаха такива вълни, че дори хоботния пояс не беше достатъчен и Виктор усети как главата му остана под Водата. За пръв път го обзе чувство на страх от Водата, но това трая само няколко секунди. Хобота го вдигна във въздуха, Виктор се разкашля, дори му потекоха солени сополи от носа, но те се примесиха със Водата, която се стичаше от него и Виктор се надяваше, че Слона не е забелязал тази сополив момент. Че кой обича да му гледат сополите!

"Джуги, хвани се пак за ушите ми и така ще поплуваме заедно" - каза Слона, като междувременно го бе сложил пак на главата си между двете огромни уши.

Виктор имаше усещането, че е на палубата на голям кораб или по скоро на ракета. Слона плуваше почти със същата скорост с която и летеше. Бяха преплували почти половината океан, когато Виктор усети, че нещо го ухапа за крака. Ужас! Той изкрещя на Слона да спре, защото от високата скорост не можеше да си вдигне крака и да види какво го е ухапало. Оказа се, че това е Рак, но макар и не много голям той беше впил щипците си в крака на Виктор и изобщо нямаше намерение да го пусне, напротив, стискаше все повече и повече.

"Е, сега сме май в беда, Джуги - каза Слона - аз не мога да направя нищо с този хобот, но ще измислим нещо!"

"И какво ще измислиш - развика се Виктор- каквото и да е то, направи го по-бързо, че умирам от болка "

"Само морската богиня Седна може да ни помогне - каза Слона - ще трябва да стигнем Острова на птиците, тя живее в Океана, близо до този остров."

"И как ще ми помогне тази богиня? "

"Не се притеснявай - каза Слона - тя е Богинята на всички морски животни и всички те ѝ се подчиняват. Но ще трябва да ѝ разрешиш косите с твоите пръсти. Богинята е загубила пръстите си в схватка със собствения си баща ... но това е дълга история, която ще ти разказвам друг път. Сега сме съвсем близо до Острова на птиците. "

" А какъв е този Остров на птиците "- попита Виктор .

"Много интересен е островът. Птиците там ги наричат райски, защото техните пера са най-красивите. Казват, че тези птици искали да стигнат до слънцето, хранели се с небесна роса и са непрекъснато във въздуха, без да кацат на земята .Докато са живи никой не може да ги види, но като умрат, те падат на острова.'

" Ъх.ъ . добре, ама кога ще се появи тази Богиня, че умирам от болка "

Ето пристигнахме - каза Слона и хоботът му безшумно свали Виктор на пясъчната ивица. Ракът, който все още беше вкопчен в крака на Виктор, тръгна на заден ход и двамата се затътриха към водата.

На Виктор така му причерня от болката , че едва успя да чуе странните звуци, които излизаха от хобота на Слона. В следващия миг от океана се надигна висока вълна и от нея се показва Богинята Седна .

Тя приличаше на огромен Октопод, но имаше очи и истинска човешка коса , която сякаш не беше мила години наред. С едно от многобройните си пипала тя докосна Рака и той моментално разхлаби щипците си и отново се затътри към водата . Виктор погледна към кракът си, още го болеше, а там където го бе захапал Рака, имаше голяма синьочервена ивица .

"Джуги, сега трябва да почешеш косите на Богинята, затова , че те освободи от този нахален Рак"

Виктор погледна към Слона и много му се искаше да му каже, че такива мръсни коси не е виждал, нито пипал досега, но само погледна крака си и кимна с глава. Слона пак го вдигна с хобота и той започна да реши косите на Богинята Седна.

"Защо са ти толкова мръсни косите? " не се стърпя Виктор.

"Това са греховете на хората, които се утаяват върху косите ми - каза Богинята - добре , че от време навреме някой като теб ме почесва, та да ми олекне малко."

Виктор не знаеше какво е това "грехове" но и не искаше да пита . И без това ресането на Богинята не беше никакво удоволствие. Но на нея явно ѝ беше много приятно, защото многобройните ѝ пипала се полюшваха насам натам, после направиха кръг около главата ѝ. Тя благодари на Виктор и изчезна под водата .

"Сега какво ще правим ?"- попита Виктор и погледна към Слона.

"Много съм гладен, Джуги, ще трябва да похапна малко за да имам сили за връщането . Нека се поразходим малко из този остров и да видим какво има за ядене "

Виктор пак седеше между ушите на Слона и не му оставаше нищо друго, освен да чака Слона да се нахрани. А той поглъщаше огромни количества трев , листа и дори цели клонки. Отвреме навреме подаваше с хобота си на Виктор по някоя ягодка, боровинка или пък банан. Такива вкусни плодове той не беше ял никога и въпреки това пак започна да му става скучно.

"Ъх, такава .. нахрани ли се?"

"Нахраних се , Джуги!"

"А защо ми се виждаш тъжен?"

"Наистина съм тъжен, Джуги, не съм виждал малкото си слонче след като ме Омагьосаха, а от тогава мина доста време "

"А къде е твоето слонче "

"В Африканската джунгла, доста е далече и не знам дали ще се съгласиш да отидем до там "

" А, Вода има ли?"

" Има, Джуги, вода, колкото щещ!"

" Ами да тръгваме, какво се мотаем на този остров!"

Част Втора, разказана от Сестра Аркансил

Виктор, Слона и Африката (включва антилопски пържолки),

Слонът плесна с уши и полетя към любимата си Африка. Не беше дълго, вероятно слонът много му се искаше да си бъде у дома за вечеря. Виктор се държеше с всички сили за двете огромни уши, докато вятърът свистеше край него.

На хоризонта се зададе тъмна маса, която постепенно добиваше очертания. В сивата светлина на утрото континентът изглеждаше магически. Слонът хлопна още няколко пъти с уши и плавно се спусна в един храсталак.

- Някъде тук трябва да е! – каза той. В гласа му имаше една нотка на неувереност. – Няма начин да не е тук!

От съседния храсталак се дочу недоволно ръмжене.

- Слушай, приятелю, освен че ми изплаши закуската с падането си, ами и си сплескал петата ми хиена. Сега пак ще ходя гладен! - един доста проскубан лъв се подаде иззад високата трева. Той нещо куцаше.
- Каква закуска съм ти изплашил? – промърмори Слонът, но дори и той дочуваше тропота на отдалечаващи се копита.
- Каква, каква, да не искаш да кажеш, че не знаеш как изглежда зебра вече? – лъвът действително беше гладен и съответно кисел.
- Аз зная, но само на картинка! – рече Виктор. – Вие защо куцате?
- Ха, защо куцам! Ами защото един от твоята кръвна група ми стрелна една стрела преди две седмици, тя се счупи, но парче ми остана в крака.
- Мога да се опитам да го извадя! – дружелюбно предложи Виктор. Той не дочака отговор и се спусна по удобно разположеното слонско ухо. Лъвът го изгледа подозрително, но вдигна лапа. Виктор огледа раната и хвана здраво стърчащото парче. – Стискай зъби! – рече той.
- Само внимавай как ги стискаш, - предупредително протръби Слонът.

Виктор дръпна, лъвът изрева и двамата отскачиха назад – бъдещият ескупал с парчето стрела, а лъвът лапнал лапата си.

- Фу, това болеше! – промърмори той. – Но ти благодаря, олекна ми!
- Трябва да се превърже! – каза Виктор и отиде да откъсне една лиана. Тя изсъска и изпълзя в прахоляка. Той не се стресна и посегна към съседната, после донесе няколко големи кръгли листа и сръчно превъзра ранената лапа, като направи отгоре елегантна джуфка. – Сега вече може да тръгваме, Слоно! Накъде?

- Ей тук наблизно беше! – Слонът сложи момченцето обратно на гърба си и разпери уши.
- Къде отивате? – рече лъвът, който също беше дочул неуверената нотка.
- Не съм виждал малкото си слонче откак ме омагьоса една вещица.
- Аз изобщо не съм виждал малкото ти слонче, а съм тук откак бях малко лъвче! Нещо си сбъркал адреса, приятелю!
- Почти съм сигурен! – протръби Слонът.
- Почти не е достатъчно. Знаеш ли, можем да отидем да попитаме Големия Хипопотам. Вие дебелокожите все се намирате един друг. Ама няма да бързаме, защото ме боли лапата.
- Ти само казвай накъде! – зарадва се Слонът и го метна на гърба си до Виктор.

Блатото беше пресъхнало почти изцяло. До калната локва, която беше останала от него, някаква малка птичка плачеше в храстите.

- Тук си беше предишния сезон! – заоправдава се лъвът. – Нищо си му нямаше, и Големият Хипо си беше тук!

От храста се подаде една червена човчица, а след нея и две червени очички на черна физиономийка.

- Беше, но се наложи да се изнесе! Водата свърши!
- А ти какво правиш тук, ако той се е изнесъл? Нали си птица-чистач?
- Рискове на професията! Бях се засилил към една стършелова личинка близо до опашката, Големият Хипо избра точно този момент да тръгне и да помахна с опашка, перна ме, счупи ми крилото и аз като припаднах, никой не разбрал и се изнесли без мен. Сега крилото ми е по-добре, смятах тези дни да тръгна да ги търся. Ако и вие ги търсите, може ли да дойда с вас?
- Може, ако обещахте да не кълвеш! Нямам никакви бълхи, да знаеш! – рече намусено Слонът. Скворецът полетя малко куцо, но стигна до рамото на Виктор и се вкопчи в него с острите си нокти. – Тръгваме!

Отначало следата беше ясна и прясна, но постепенно се изгуби в прахоляка. Храстите ставаха все по-малко и по на рядко. Няколко антилопи се мярнаха в далечината, но изчезнаха още на хоризонта. Лятната горещина караше пътниците да се обливат в пот, макар Слонът да беше с шапка, която Виктор му оплете от трева и листа. Лъвът искаше неговата да е във форма на корона и затова още беше гологлав. Скворецът си се беше скрил в сянката на Виктор. Групичката спря

само за кратко да пие вода от едно малко изворче и да залъже глад с няколко фурми от близката палма.

По икиндия Слонът спря обезкуражен. Ясно беше, че са загубили следата на Големия Хипо и сега вървят навътре в континента. Никъде не се виждаха следи от слонове.

- След малко ще е съвсем тъмно и няма смисъл да продължаваме, щото може да стане бяла. Аз...аз съвсем не мога да си спомня пътеките! – Слонът заплака. Сълзите му тупаха в прахта и правеха малки облачета.
- Виж сега, утрото е по-мъдро и в повечето случаи по-добре нахранено. Дай сега да му дремнем, а после ще му намерим колая, - лъвът потупа приятеля си и се зарадва, че лапата вече не го болеше толкова. Слонът накъса трева и направи нещо като гнездо за Виктор и лъва между краката си, после заспа. Виктор се сгуши в топлата лъвска козина и също заспа щастливо. Единствено неудобство му причиняваха ноктите на сквореца, здраво вкопчени в панталоните му.

На сутринта Виктор се събуди от потупването на една мека топла лапа. В просъница той си помисли, че това е Мама, но вместо нейното „Ставай, Джуги!“ се чуваше някакво недоволно ръмжене. Виктор отвори очи и видя лъва, който си мърмореше под носа нещо.

- Добро утро! Аз май съм се успал!
- Не много, пък и не можеш да гониш антилопите още. Ето, донесъл съм закуска, но вие човеците я обичате печена. Давай, пали огън, че нещо е студено!

Шубраците наоколо бяха достатъчно изсъхнали да се опече една антилопска пържола алангле. Виктор и лъвът внимаваха да не стане пожар, защото вода наистина нямаше. Но светлината на огъня доведе неочакван гост. Един гепард вежливо попита дали ще има нещо останало за него и за неговия човек. Виктор се учуди къде е човекът му, но гепардът рече, че ще го доведе веднага, ако разрешат, и изчезна със страшна скорост. След малко петнистият звяр се върна, крепейки един пигмей, от който бяха останали кожа и кости, да, и две светнали очи. Пигмеят погледна Виктор толкова жално, че той му даде неговата си готова пържола и метна втора на въглените. Гостите заджвакаха щастливо, като не забравиха преди това да благодарят за гостоприемството. Лъвът скромно помръдна с мустаци, но личеше, че му е приятно.

Когато се нахраниха, гостите попитаха каква е целта на пътешествениците. Слонът отново се разчувства, че не може да си спомни къде е неговото слонче.

Той не можеше да си обясни как такъв голям слон като него може да е забравил такова нещо.

- Аз зная защо не можеш да си спомниш! – рече пигмеят. – Ти нямаш бивни!
- Но бивните, това са зъби! – удиви се Виктор.
- Да, но заради тези зъби ловците избивали най-големите слонове, а най-големите слонове били най-мъдри и така колективната памет на слоновете ставала все по-малко и нямало кой да учи малките слончета как да търсят вода и къде има храна, и как да усещат земетресенията и така...
- Значи, ти мислиш, че ако имам бивни, аз ще си спомня? – Слонът направо порозовя от надежда.
- Сигурно! Иначе нямаше онази вещица да ѝ трябва толкова слонова кост да си спомняла всички магии! Тя и на мен ми омагьоса копието, щото на него имаше един пръстен от слонова кост, и заради нея едва не умряхме аз и Гепо от глад! Ама около нейната колиба има цяла гора от бивни, като ограда са наредени!
- Ти знаеш ли къде ѝ е колибата? Тръгваме! – Слонът протръби радостно, метна Виктор, лъва, пигмея и гепарда на гърба си, сложи сквореца като ветропоказател на главата си и затича в посоката, която му показва малкият черен човек.

Десетилетия след това Вещицата благославяше идеята да отиде на събора на Плешивата Планина, организиран от Наина Киевна. И то не заради палачинките с червен хайвер, а за това, че по пътя ѝ се счупи парадната метла. Вещицата трябваше да остане да ѝ я ремонтират и не си беше у дома, когато Слонът пристигна с антуража си там. Препускането през пустинята го беше раздразнило даже повече от пропилените години и част от мебелировката пострада определено.

Слонът бързо намери неговите си бивни. И се стресна, защото не знаеше как да си ги сложи обратно. Неговите спътници се събраха на военен съвет. Бащата на Виктор беше зъболекар, но той беше далеч и не можеше да протезира бивни. Слонът беше вече готов пак да заплаче от отчаяние, когато Виктор се плесна по челото.

- Ами ще те омагьосаме пак и ще ти ги зашием внимателно! Ще си като новичък!
- Не искам да ме омагьосвате! Колко време мина преди Джуги да намери как се отмагьоса! – хълцаше Слонът.

- Аз съм с теб и помня как, няма страшно! – успокой го Виктор. – Нали искаш да видиш малкото си слонче?
- Засрамвам се какъв съм страхопъзльо! Дърпай! – Слонът се обърна с опашката към Виктор.
- Внимателно, той ще ти счупи крилото! – изпищя скворецът и припадна.
- Глупости! – рече Викто и дръпна. Слонът се превърна в познатото шарено джудже. Пигмеят взе копието си, отмота от него една жила, донесе един бодил от акация, и му направи дупка в тъпата част. След което с тази импровизирана игла заши двата парцалени зъба на мястото им. Е, вярно, наложи се да ги шие два пъти, защото първия път ги беше зашил обратно и те се кръстосваха малко, но втория път си бяха просто идеални. След като се убедиха, че всичко е правилно, Виктор дръпна пак опашката на Слона и той се превърна отново в истински Слон. Зъбите му стояха като изляти, все едно че никога не са били сваляни!
- Работи! – засмя се пигмеят.
- Спомням си! Спомням си къде ми е малкото слонче! - Слонът изтанцува една джига, като за малко не настъпи все още припадналия скворец, но пигмеят успя да го бутне навреме с тъпото на копието си. – Тръгваме!

Слонът не дочака спътниците му да размислят, метна ги скоростно на гърба си и търти да бяга! А когато един слон е мотивиран, много малко неща биха искали да му се изпречат на пътя! Така де, ако целта на живота им не е да са пределно плоски!

Той бягаше през пустините, през дюните, през шубраците, през трънаците, през рекичките, през горичките, през локвите, през солниците, даже мина през две – три селища без да ги забележи, но пигмеят не направи въпрос, защото това не бяха колибите на негови роднини, а на някаква ловна експедиция, значи си го заслужаваха.

Когато Слонът спря да тича и картинката дойде на фокус и прахта се слегна, Виктор видя, че те се намират сред едно стадо слонове, които затръбиха радостно. Едно слонче с размер на петкрилен гардероб дотича да се отърка в Слона, който го прегърна нежно.

- Но защо сте толкова изнемощели? – сепна се Слонът след първите приветствия.
- Защото не знаем къде е водата, татко! Никой не помни как се стига до Водата която прави гръмотевица! Няколко пъти опитвахме, но все се объркваме, пътеките са ги изпотъпкали, а на места са ги прорязали други

пътища и сигурно се въртим в кръг... Мислим, че скоро ще умрем от жажда, макар да знаем, че има вода... – Слончето въздъхна. Виктор с ужас видя, че нито един от слоновете няма бивни.

- Аз ще ви заведа ей сега, а после ще видим какво ще правим! – рече Слонът и поведе стадото с твърда крачка. След по-малко от половин ден те вече чуваха един странен шум, който нарастваше колкото по-нататък вървяха. Около стадото шубраците се сгъстиха, после преминаха в редки горички, после в гъсти гори, сред които просеките едва се разчистваха дори от такива могъщи животни. Няколко минути преди заник слънце Слонът спря и малкото Слонче се блъсна в него, защото се беше зазяпало по една светулка.
- Ето! – каза Слонът. И Виктор видя най-величествения водопад, който с шум на гръмотевица изливаше стотици хиляди литри вода от Горно Замбези в Долно Замбези. Гледката беше незабравима, а още по-незабравима я направи радостният смях на малкото Слонче, което се плискаше в негово собствено малко водопадче, а татко му го поливаше с хобота си.

Какво стана после ли? Ами Виктор предложи да направят същия трик като с неговия Слон за възстановяване на бивните, но тъй като слоновете бяха изнемощели, той ги превърна в играчки още до водопада и в компанията на лъва, пигмея и гепарда отново отидоха до къщата на Вещицата. Пигмеят си размота всичките жили от копието за изящните шевове, с които всеки слон си получи бивните. Е, шивачът беше малко немарлив или недовиждаше, та някои слонове получиха по две различни бивни, но това не наруши щастието им. Пигмеят с Гепо благодариха още веднъж за пържолата и за зрелището и си тръгнаха. Виктор и лъвът сложиха слоновете в една голяма тиква и се отправиха обратно към водопада Виктория, където развалиха магията на място. Благодарните слонове устройиха тридневни тържества с банани, антилопско печено, зеброво на скара и други приятни за лъва и Виктор неща. После Слонът сложи Виктор на гърба си и понечи да тръгне.

- Може ли да дойда и аз със теб? – попита Лъвът, който се беше привързал към момчето.
- Защо не? Не обещавам антилопско, но все ще намерим нещо! – засмя се Джуги.
- Абе я го дръпни за опашката! – каза от храсталака скворецът. Когато Виктор направи точно така, скворецът припадна, но на това вече всички бяха свикнали и не му обърнаха внимание.

А защо Виктор донесе слоновете в тиква е съвсем друга история.